

JESPER WIJNHOVEN

Art, Communication and Design

Jesper Wijnhoven, *Plastic Valuta*, 2019, installatie

HERGEBRUIK

Wat als je van plastic afval geld kan maken? Zou je het dan alsnog weggooien? Het gebruik van plastic in onze samenleving wordt steeds controversiëler. Jesper Wijnhoven (1993) bedacht als fervent festivalbezoeker en -fotograaf een manier waarop plastic afval op festivals op een duurzame manier kan worden gerecycled als betaalmiddel.

Er is heel veel plastic op een festival, niet alleen door de verpakkingen van consumpties en de drankglazen, ook de munten waar je ze mee koopt zijn van plastic. Het zette Wijnhoven aan tot het maken van een wisselkantoor. Plastic afval kan hier worden ingeleverd en ter plekke worden omgesmolten tot (nieuwe) munten.

Bezoekers leveren het plastic afval in, waarna in een klein laboratorium, dat zich in het kantoor bevindt, de grondstoffen uit het plastic gescheiden kunnen worden. Elke plasticsoort heeft unieke scheikundige eigenschappen. Deze gescheiden grondstoffen worden vervolgens in mallen gestopt om er een nieuwe festivalmunt van te maken.

Aan het ontwikkelen van het wisselkantoor ging veel onderzoek vooraf. Wijnhoven onderzocht de chemische eigenschappen van diverse soorten plastic, de regels binnen monetaire systemen, alternatieve betaalmiddelen zoals *cryptocurrency* en de plastic afvalproductie op een gemiddeld festival en hoe dit normaliter verwerkt wordt. Doordat het plastic wordt ingeleverd bij Wijnhovens kantoor en wordt

omgezet in een nieuwe munt, wordt in de loop van het festival het plastic steeds schaarser – en de munt dus meer waard. De wisselkoers die zo ontstaat, stimuleert mensen om hun plastic afval in te leveren.

Wijnhoven probeert bij de festivalbezoekers bewustzijn te creëren over de waarde van plastic door te tonen hoe innovatief het materiaal is. Hij geeft ook een boodschap af over het belang van het recyclen van dit materiaal.

Linda Köke
is kunsthistoricus, criticus en schrijver

Laura Hoogenstraaten, *Out of Order*, 2019, gecoat hout en metaal

BESPREEKBAAR

Laura Hoogenstraaten (1995) streeft ernaar in haar werk empathie, begrip en bewustzijn te kweken. Hoe maak je moeilijke, maar universele thema's bespreekbaar zonder zwaarmoedig of clichématig te worden? Hoe verbeeld je woorden en emoties die niet uitgesproken worden? Vanuit deze fascinatie zocht Hoogenstraaten naar manieren om depressie op een toegankelijke manier te verbeelden, in een poging de kloof te dichten tussen mensen die aan depressie lijden en de mensen om hen heen. Ze koos de speeltuin als toegankelijk en herkenbaar voorbeeld om dit zware onderwerp mee te illustreren. Voor velen is het een plek van vrolijke jeugdherinnerin-

gen; in het werk van Hoogenstraaten is het een plek die is ontdaan van elke functie, kleur en daarmee ook vreugde. *Out of Order* verbeeldt de disfunctionaliteit van depressie in speeltoestellen die hun eerste doel – het laten spelen van de kinderen – verloren zijn. Het geheel is ondanks de zwarte kleur niet neerslachtig. Het beeld verbindt het treurige karakter van de uitvoering met de vrolijke vormen van een speeltuin op een haast komische manier.

Via de verschillende speeltoestellen en overig parkmeubilair verbeeldt Hoogenstraaten diverse gevoelens die mensen bij een depressie kunnen ervaren. Op een wip is aan een kant een zware zak geplaatst die het ding naar beneden trekt. Volgens Hoogenstraaten verbeeldt dit het gevoel

om er alleen voor te staan, in het midden van haar speeltuin zijn vier zwarte ballonnen vastgemaakt aan een pomp die daar ligt. Normaliter associëren we ballonnen met feestjes, maar deze ballonnen liggen futloos op de grond. Het bedienen van de pomp mag niet baten: binnen enkele seconden verlaat de lucht de ballonnen weer – zoals bij een depressie ook de futloosheid weer snel terugkeert na korte momenten van opleving.

Linda Kóke
is kunsthistoricus, schrijver en criticus

Art, Communication and Design

LAURA HOOGENSTRAATEN

TILBURG

FONTYS HOGESCHOOL VOOR DE KUNSTEN

STELLA TOONEN

Art, Communication and Design

Stella Toonen, *Mudder Up*, 2019, project

KLIEDEREN

Wordt met de komst van technologie de creativiteit van kinderen belemmerd? En wat kan hieraan gedaan worden? Met deze vragen in het achterhoofd onderzoekt Stella Toonen (1996) creativiteit bij kinderen. Ze ziet het vermogen oplossingen te bedenken in onverwachte situaties als de belangrijkste 21ste-eeuwse vaardigheid en vindt het daarom belangrijk dat dat goed bij kinderen wordt gestimuleerd. Tijdens haar onderzoek raakte ze gefascineerd door 'kliederen', een vrije, speelse vorm om creativiteit bij kinderen te ontwikkelen. Het wordt echter vaak geremd, volgens Toonen omdat volwassenen te zeer bezig zijn met het ontwikkelen van doelgerichte creati-

teit en het bereiken van een eindresultaat.

Voor haar afstudeeronderzoek *Mudder Up* ontwikkelde ze een 'klieder-overall' voor kinderen, die ze tijdens een educatieve workshop kan inzetten. Hieraan kan een aantal *tools* van textiel worden bevestigd. Kinderen trekken de overall aan en mogen zonder regels met de materialen en tools aan de slag. Hun lichaam wordt een grote kwast, waardoor het kliederen ook een fysieke oefening wordt om de motoriek van de kinderen verder te ontwikkelen. Daarnaast wordt de tactiliteit bij de kinderen ontwikkeld door ze in aanraking te brengen met allerlei materialen waarbij ze ook nog alles met hun handen mogen doen. De kinderen beschilderen tijdens de speelsessie een groot doek waar Toonen na afloop

weer overalls van maakt. Deze kunnen in volgende workshops worden gebruikt tijdens het 'kliederen' en worden zo steeds kleurrijker.

Door spelenderwijs hun creativiteit te ontdekken kunnen kinderen hun eigen wereld creëren, iets wat volgens Toonen in de huidige door schermen bezette wereld steeds minder mogelijk is. Er moet eerst ruimte zijn om speelse creativiteit te ontwikkelen. 'Het creatieve proces moet omarmd worden', aldus Toonen.

Linda Köke
is kunsthistoricus, criticus en schrijver